

Arrest

nr. 61 774 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die beiden verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hoedanigheid van hun minderjarig kind X, geboren op 11 februari 2009, van onbekende nationaliteit, op 24 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster, alle beslissingen aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VIJVER die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Betreffende eerste verzoeker:

Verzoeker, die stelt van Nepalese nationaliteit te zijn, verklaart België te zijn binnengekomen op 7 december 1998.

Op 7 december 1998 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 10 maart 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 6 december 2000 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen weigert verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling bij beslissing VB/00-2169/W7248 van 19 september 2001.

Op 25 oktober 2001 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 108 405 van 25 juni 2002.

Op 1 december 2001 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 december 2001 stelt verzoeker beroep in tegen dit bevel bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 152 053 van 30 november 2005.

Op 14 juli 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 januari 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 30 juni 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 2 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 januari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 januari 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker een aanvulling in op zijn vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 september 2010 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 50 448 van 28 oktober 2010.

Op 9 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2. Betreffende tweede verzoekster:

Verzoekster, van Nepalese nationaliteit, verklaart op 11 april 2008 België te zijn binnengekomen.

Op 11 april 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 6 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 17 juni 2008 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad weigert verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 17 636 van 24 oktober 2008.

Op 25 november 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quienes}).

Op 11 februari 2009 wordt verzoeksters zoontje G.A. geboren.

1.3. Op 2 juli 2010 dienen eerste verzoeker en tweede verzoekster samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in hoofde van eerste verzoeker de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2010 werd ingediend door;

G., Y. R.(...) (R.R.:(...)) geboren te (...) op (...) nationaliteit: Bhutan

Ook gekend bij DVZ als: G., Y.(...)

Geboren op (...) te(...)

Nationaliteit: Nepal

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 06.07.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 07.12.1998 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, sociale banden zou hebben, werkbereid zou zijn en Nederlands zou spreken, verantwoordt niet dat de aanvraag om

machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij een duurzame relatie onderhoudt met mevr. S.(...) (R.R.: (...)) en dat zij samen een kind (G., A.(...): R.R.: (...)) zouden hebben. Echter, ook mevrouw en kind bevinden zich niet legaal op het Belgische grondgebied. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen samen terugkeren naar hun land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 07.12.1998 een asielaanvraag in. Op 19.09.2001 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tot niet erkenning, hem betekend op 27.09.2001. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State alwaar het beroep werd vernietigd op 11.04.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.08.2010."

Op 7 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in hoofde van tweede verzoekster en haar kind de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2010 werd ingediend door:

G., S.(...) (R.R.: (...)) Geboren op (...) te (...) Nationaliteit: Nepal

Ook gekend bij DVZ onder geboortedatum (...) en geboorteplaats (...)

+ G., A.(...) (R.R.: (...))

Geboren op 11.02.2009

Nationaliteit: Onbepaald

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 06.07.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 11.04.2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, sociale banden zou hebben, werkbereid zou zijn en Nederlands zou spreken, verantwoordt niet dat de aanvraag om

machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij een relatie zou onderhouden met Dhr. G., Y. R.(...) (R.R.:(...)) en dat zij samen een kind (G., A.(...) (R.R.:(...)) zouden hebben. Echter, zowel meneer als het kind bevinden zich niet legaal op het Belgische grondgebied. Betrokkenen kunnen dan ook samen terugkeren naar hun land van herkomst. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 11.04.2008 een asielaanvraag in. Op 24.10.2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure -namelijk ongeveer 6,5 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 23 december 2010 wordt aan tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"REDEN VAN DE BESLISSING :

- Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(Wet van 15 december 1980; gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 - art.7, alinea 1,2 °)

Op 24.10.2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.12.2008. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan voor verzoekschriften ingediend vóór 1 april 2011 vooralsnog geen gerechtskosten opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kostenloze rechtspleging toekennen, zodat het verzoek van verzoeker om die reden wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers het volgende aan.

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 28.06.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond om hun aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ontvankelijkheid te motiveren verwijst dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen

Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn

De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte

In casu is de 2^e uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is omdat verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is een miskenning van het begrip " buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidvoorwaarden daarin.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers verzoekers hebben bovendien ook weet van andere vreemdelingen die zich in dezelfde omstandigheden als hen bevonden en wel een positieve beslissing kregen omtrent hun regularisatieaanvraag. Hun aanvraag werd ontvankelijk en gegrond verklaard. Dat verzoekers hiervoor verwijzen naar stuk 4 van de inventaris. Zowel mijnheer D. H. P.(...) als mijnheer G. B. R.(...) bevonden zich in exact dezelfde situatie als verzoekers en kregen wel een ontvankelijke beslissing zelfs gegronde beslissing.

Dat gelijke gevallen gelijk dienen behandeld te worden en het kennelijk onredelijk is om in het ene geval de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren en in het andere geval onontvankelijk. Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en eveneens een schending van het gelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, dat zij bij lezing van de toelichting van het middel vaststelt dat verzoekers inhoudelijke kritiek leveren en daarbij blij geven kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing. Verzoekers ontberen aldus het vereiste belang bij de betrokken kritiek. Verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is en dat het aanvoeren van de materiële motiveringsplicht impliceert dat verzoekers van een eventuele schending van de formele motiveringsverplichting geen gevolgen hebben ondervonden. Verwerende partij repliceert aldus slechts in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Verwerende partij geeft de motivering van de eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker weer en geeft aan dat in de tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster dezelfde argumenten worden weergegeven. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissingen ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissingen inhoudelijk ondersteunen, werden omkleed. Verwerende partij merkt op dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsverplichting niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verwerende partij laat gelden dat de kritiek van verzoekers geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan verantwoorden. Immers, in de bestreden beslissingen wordt duidelijk vermeld dat het

verzoek werd ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en onontvankelijk is om de reden dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Bij citering van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij vervolgens dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van het begrip buitengewone omstandigheden beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verwerende partij is van oordeel dat de mededeling in de bestreden beslissing dat betreffende de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 niet is voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden om de reden dat verzoekers aanvraag niet werd ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, geen afbreuk doet aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Daarbij merkt verwerende partij op dat verzoekers niet aantonen met welke elementen van hun aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verwerende partij geeft aan dat de motieven van de bestreden beslissingen overeenstemmen met vaste rechtspraak van de Raad van State nopens de draagwijdte van het begrip “buitengewone omstandigheden”, waarnaar verwerende partij dan ook verwijst, en benadrukt verwerende partij dat verzoekers niet hebben aangetoond waarom zij hun aanvraag in België hebben ingediend. Bovendien merkt verwerende partij op dat verzoekers op geen enkele wijze aantonen welk concreet geval naar hun mening in rechte en in feite gelijk is aan hun concrete situatie, doch hetwelk ongelijk werd behandeld. Verwerende partij benadrukt dat het gelijkheidsbeginsel geen allesomvattend, als het ware “hol” beginsel mag zijn teneinde rechtsonzekerheid te vermijden en zich ervoor te hoeden dit beginsel toe te passen op een wijze die vaag en onduidelijkheid laat over de aard van de “(on)gelijke gevallen”. Hierbij dient volgens verwerende partij opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissingen enkel wordt gerepliceerd dat in zoverre verzoekers zich in hun aanvraag beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, verzoekers zich hierop niet kunnen beroepen aangezien hun aanvraag buiten de voorziene termijn werd ingediend. Verwerende partij stelt dat geheel terecht werd geoordeeld dat verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 daar verzoekers aanvraag pas op 2 juli 2007 werd ingesteld. Verwerende partij is hierbij van mening dat indien het onredelijk zou zijn de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat deze is ingediend buiten de termijn van de instructie – hetgeen volgens verwerende partij overigens niet het hoofdmotief van de bestreden beslissing uitmaakt – zulks zou impliceren dat elke aanvraag waarin een vreemdeling zich beroept op het criterium 2.8A of 2.8B van de instructie als ontvankelijk zou dienen te worden beschouwd en zodoende elke beoordelingsmarge nopens het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou worden ontnomen. Verwerende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft geoordeeld dat verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk dienden te worden verklaard. Volgens verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers’ concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel inclusief. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissingen op rechtmatige wijze werden genomen zonder miskenning van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van het gelijkheidsbeginsel. Verwerende partij meent dat zelfs indien de kritiek van verzoekers dat verwerende partij niet vermag te verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 daar deze werd vernietigd door de Raad van State, terecht zou zijn, dient vastgesteld te worden dat de overige motieven de aangevochten beslissingen ondersteunen. Verwerende partij onderstreept dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden elk element dat verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf heeft onderzocht, doch diende vast te stellen dat deze elementen niet volstaan. De kritiek van verzoekers betreft volgens verwerende partij immers een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering dat als zodanig niet kan leiden tot een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan dit gedeelte van de motivering een nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden. Verwerende partij meent dat verzoekers’ enig middel niet kan worden aangenomen.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.2. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Verzoekers betwisten de concrete motivering van de bestreden beslissingen niet, doch parafraseren het vernietigingsarrest nr. 198 769 van 9 december 2009 en voeren aan dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd en de beslissingen zijn genomen met schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en miskennen van het begrip “buitengewone omstandigheden”, doordat erin worden verwezen naar de door de Raad van State vernietigde instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin, hetgeen onwettelijk is en de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Zij voeren ook een schending van het gelijkheidsbeginsel aan en verwijzen naar twee personen die zich in exact dezelfde situatie bevonden en die een ontvankelijke en zelfs gegronde beslissing mochten ontvangen.

3.3.4. Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoekers in wezen onder meer de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.3.6. *In casu* werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die verzoekers indienden onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz... (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.3.7. Verzoekers tonen niet aan dat, laat staan welke elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Het louter poneren dat de aanvraag geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd, volstaat op zich niet om de motivering ter zake in de bestreden beslissing als niet deugdelijk te kunnen beschouwen.

3.3.8. Verzoekers gaan volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen die ertoe geleid hebben dat de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, meer bepaald dat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van voornoemde punten 2.8A en 2.8B van de instructie, met name voldoet verzoeker niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, daar verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 2 juli 2010 en niet tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, dat verzoekers elementen tot integratie niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dat deze elementen met betrekking tot de integratie eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker aangeeft een duurzame relatie te hebben met mevrouw G.S. (...) - zijnde verzoekster – en dat zij samen een kind hebben, doch dat zij zich niet legaal op het Belgische grondgebied bevinden en samen kunnen terugkeren naar het land van herkomst, dat dit dan ook geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat verzoeker nalaat zijn loutere bewering dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt geschonden, te staven met enig begin van bewijs, noch wordt toegepast op de eigen situatie, zodat de loutere vermelding ervan niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat verzoekers asielaanvraag op negatieve wijze werd afgesloten, dat verzoeker sindsdien illegaal in het land verblijft en dat de duur van zijn asielprocedure niet van die aard is om ze als onredelijk lang te beschouwen.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, meer bepaald dat verzoekster niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van voornoemde punten 2.8A en 2.8B van de instructie, met name voldoet verzoekster niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, daar verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 2 juli 2010 en niet tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, dat verzoeksters elementen tot integratie niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dat deze elementen met betrekking tot de integratie eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat wat betreft het feit dat verzoekster nooit een inbreuk heeft begaan tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, dat verzoekster aangeeft een relatie te hebben met de heer G.Y.R. (...) - zijnde verzoeker – en dat zij samen een kind hebben, doch dat zij zich niet legaal op het Belgische grondgebied bevinden en samen kunnen terugkeren naar het land van herkomst, dat dit dan ook geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat verzoekster nalaat haar loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, te staven met enig begin van bewijs, noch wordt toegepast op de eigen situatie, zodat de loutere vermelding ervan niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren, dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat verzoeksters asielaanvraag op negatieve wijze werd afgesloten, dat verzoekster sindsdien illegaal in het land verblijft en dat de duur van haar asielprocedure niet van die aard is om ze als onredelijk lang te beschouwen.

De verwerende partij heeft met andere woorden duidelijk gesteld dat deze gegevens op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Verzoekers, die zoals reeds gezegd, volledig voorbij gaan aan deze motieven, tonen niet aan dat in de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat geen elementen voorlagen die de uitzonderingsmogelijkheid om de aanvraag tot machtiging in België zou kunnen verantwoorden. Evenmin is een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op die gronden aangetoond.

3.3.9. In zoverre verzoekers zich gegriefd voelen door de verwijzing in de bestreden beslissingen naar de instructie van 19 juli 2009 op grond waarvan wordt gesteld dat zij niet voldoen aan de ontvankelijkheidscriteria met betrekking tot de punten 2.8.A en 2.8.B, moet worden geoordeeld als volgt:

Zoals dat ook reeds door de partijen werd opgemerkt, werd de voormelde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone

omstandigheden aan te tonen. Verder oordeelde de Raad van State in zijn arrest welke omstandigheden als “typische buitengewone omstandigheden” kunnen worden aangevoerd (zie sub 3.3.6) en gaf hij aan dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Sub 3.3.8 werd reeds geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk hebben kunnen maken dat de buitengewone omstandigheden die zij hadden aangehaald in hun aanvraag, in de zin zoals omschreven in het arrest van de Raad van State als zijnde omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, op een kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet zouden zijn beoordeeld. De verwerende partij, door een onderzoek te doen naar de door de verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden en te oordelen dat deze niet aanwezig waren, is op dat vlak niet voorbijgegaan aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, noch aan het vernietigingsarrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009. Op grond van het determinerende motief blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen heeft gehandeld.

Derhalve valt niet in te zien welk belang verzoekers nog zouden kunnen hebben bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen in zoverre die, in strijd met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad van State, toch overgaan tot het beoordelen van een aantal elementen die de Raad van State zelf kwalificeerde als omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen. In die optiek kunnen de motieven in de bestreden beslissingen die betrekking hebben op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 in het algemeen en de criteria 2.8.A en 2.8.B en de daarbij horende ontvankelijkheidsvereisten en de verwijzing naar de elementen aangaande de duurzame lokale verankering in het bijzonder, die in wezen betrekking hebben op de gronden tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op zich als overtollig worden beschouwd, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekers aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

Derhalve kan worden geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat het determinerend motief kennelijk onredelijk is of getuigt van een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoekers tonen met hun beschouwingen dan ook geenszins aan dat de bestreden beslissingen het artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet schenden of dat verwerende partij bij de vaststelling dat zij geen buitengewone omstandigheden aanbrachten, het begrip “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Aangezien de door hen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel evenzeer gegrond waren op een verkeerde toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kunnen deze middelonderdelen evenmin worden aangenomen.

3.3.10. In zoverre verzoekers, ten slotte, nog voorhouden dat zij kennis hebben van het feit dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als andere vreemdelingen van wie de aanvraag om machtiging tot verblijf wel ontvankelijk en zelfs gegrond werd verklaard en in wiens hoofde verwerende partij wel een positieve beslissing heeft genomen en daartoe de Belgische identiteitskaart van de heer D.H.P. (...) en de heer G.B.R. (...) in bijlage bij hun verzoekschrift voegen, dient opgemerkt te worden dat verzoekers dit argument voor het eerst aanvoeren in het inleidend verzoekschrift. Het kan verwerende partij aldus niet ten kwade worden geduid dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers deze loutere bewering niet met concrete gegevens staven en zelfs niet aantonen dat hun situatie identiek zou zijn aan deze voormelde vreemdelingen. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen in het algemeen en met die van D.H.P. en G.B.R. in het bijzonder, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekers op een

andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekers geen middelen aanvoeren tegen de derde bestreden beslissing, zodat de derde bestreden beslissing onverminderd staande blijft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS